

Методи розвитку стимулювання і мотивації навчально-пізнавальної діяльності здобувачів освіти на прикладі дисципліни «Медична хімія»

Сирова Г.О., Чаленко Н.М., Козуб С.М.

Харківський національний медичний університет, м. Харків

Кожен викладач ставить перед собою мету якісно навчити здобувача освіти. Для цього використовуються різноманітні методи розвитку, стимулювання і мотивації навчально-пізнавальної діяльності, які являють собою такі, що стимулюють пізнавальну активність і надають можливості збагачувати студентів інформацією за матеріалами певної дисципліни.

Концепція реформування системи вищої медичної освіти своєю стратегічною метою має приведення її відповідно до міжнародних освітніх стандартів за сучасними вимогами. Головним принципом організації освітнього процесу є практична спрямованість у навчанні, яка враховує потреби практичної медицини, орієнтацію на світові новітні досягнення, впровадження сучасних технологій, комп'ютерних програм, сучасних принципів біоетики, стандартів, номенклатур, класифікацій та ін. Актуальним на сучасному етапі вважаємо розробку і апробацію новітніх форм і методів підготовки, розвитку, стимулювання навчально-пізнавальної діяльності здобувачів освіти. Сьогодні, коли ми живемо в умовах війни, вважаємо доцільним користуватися методами, які викликають позитивний настрій – а він формується під впливом певних емоційних чинників, у зв'язку з чим доцільно тему розповідати яскраво і емоційно, активувати зацікавленість у студентів. У педагогічній практиці для досягнення цієї мети використовують «метод пізнавальної гри» («ділової гри») – саме гра допомагає здобувачам освіти, особливо першокурсникам, подолати невпевненість, повірити в свої сили і знання.

Позитивний досвід використання «методу створення ситуацій новизни навчального матеріалу», який сприяє збагаченню знаннями, що виступають результатом їх інтелектуальної праці від якої студент отримає не тільки зацікавленість від пошукової роботи, а і задоволення (створення карток з «хімії

біогенних елементів», участь у студентських конференціях, написання тез доповідей за результатами своєї індивідуальної роботи).

Виправданим з педагогічної точки зору є створення для здобувачів освіти індивідуально-особистісного підходу. Педагогу необхідно розуміти, що для студента важливим є радість, яку він отримує при успіху, що виникає, коли є результативність в особистих індивідуальних досягненнях, тому в своїй педагогічній діяльності ми використовуємо «метод створення відчуття успіху в навчанні». Цікавим, на наш погляд, є розв'язання проблемних задач, рішення кросвордів на швидкість. І як результат – задоволення, що виникає при успіху. Педагогічне завдання ми бачимо в тому, щоб до кожного здобувача освіти знайти «індивідуальний ключ», у такому випадку ми зможемо надати особистісну підтримку кожному у вигляді оригінальних форм і методів. Наша задача – навчити першокурсників думати самостійно, аргументувати свої думки, одночасно поважати думки інших. Тому, доцільним на заняттях вважаємо використовувати дискусії, круглі столи, диспути, дебати. Саме вони сприяють формуванню навичок виступати, відстоювати свою думку, аргументувати, поважати думки колег, критикувати, доброзичливо вказувати на недоліки і помилки.

Цікавим прикладом, що допомагає першокурсникам вивчати новий матеріал, може бути «метод опори на життєвий досвід здобувачів освіти», коли педагог використовує при вивченні нового матеріалу той життєвий досвід, який мають студенти. Наприклад, при розгляданні розділу «Вчення про розчини» ми виносимо на обговорення питання хвороба водолазів і хвороба альпіністів. З'ясовуємо чи хтось зустрічався в особистому житті з такими явищами, обговорюємо їх відчуття, симптоми, яка була допомога, а потім пояснюємо вищевказані хвороби з точки зору знань газових законів, які вивчаються в курсі «медична хімія». Таким чином відбувається зворотній зв'язок.

Отже методи розвитку, стимулювання і мотивації є різноманітними, вони заохочують до сумлінної праці, тобто до якісного навчання, а відчуття студентами особистої і колективної значущості є прикладом «методу

стимулювання відповідальності» і головного обов'язку здобувачів освіти – якісно навчатися.

Німесулід – нестероїдний протизапальний засіб: фармакологічні властивості та безпековий профіль

Сирова Г.О., Чаленко Н.М., Козуб С.М.

Харківський національний медичний університет, м. Харків

Нестероїдні протизапальні засоби (НПЗЗ) займають важливе місце в сучасній медицині та фармації завдяки своїй здатності ефективно зменшувати запалення, біль і гарячку. Одним із широко застосовуваних представників цієї групи є німесулід – похідне сульфонаніліду, що характеризується вибірковістю до циклооксигенази-2 (ЦОГ-2). Препарат характеризується швидкою анальгетичною дією, гарною переносимістю та відносно низьким ризиком гастротоксичності, що зумовлює його широке використання в клінічній практиці при запальних і больових синдромах різного генезу.

Основна фармакологічна дія німесуліду пов'язана з вибірковим інгібуванням ферменту ЦОГ-2, який активується під час запалення та відповідає за утворення простагландинів — біологічно активних ліпідів, що беруть участь у розвитку болю, набряку, гіпертермії та запальної реакції. При цьому активність ферменту ЦОГ-1, який забезпечує фізіологічні процеси у шлунково-кишковому тракті, нирках і тромбоцитах, залишається майже незмінною. Така селективність дії пояснює менший ризик гастродуоденальних ускладнень у порівнянні з неселективними НПЗЗ. Крім інгібування ЦОГ-2, німесулід чинить вплив на інші ланки запального каскаду. Препарат пригнічує вивільнення гістаміну з тучних клітин, що послаблює судинну проникність і зменшує набряк. Антиоксидантний ефект реалізується шляхом гальмування утворення активних форм кисню і нейтралізації вільних радикалів. Німесулід здатний стабілізувати клітинні мембрани та запобігати перекисному окисненню ліпідів, що зменшує ушкодження тканин у зоні запалення. Ці ефекти посилюють його протизапальну